

Závěr

Gryfí říše

„Rowanian je mrtev!“ Tato slova definitivně zadusila plamen občanské války ještě dříve, než se stačil rozhořet. Elrathovi budiž věčná chvála a čest těm, jenž zůstali věrně při zlatém trůnu. Při neúspěšném pokusu o vylodění v přístavu Stonehaven utrpěla hlavní část cizí nepřátelské armády značné ztráty a ač podporován temnými elfy pána Raelaga, nedokázal její vůdce už svoji chybu napravit. I přes několik úspěchů získaných díky momentu překvapení, nedokázali jeho muži více, než obsadit několik přímořských oblastí, aby je vzápětí jednu po druhé během nemnoha dnů opět ztratili, vytlačeni Říšskou armádou věrnou královně Isabele. Záhy prozíravě opuštěn svými spojenci, aby je nestáhnul s sebou do propadliště dějin, pokusil se ještě vrazit klín mezi královnu a radu šlechticů, prohlásivše se za posledního z rodu Gryfů a právoplatného následníka trůnu - marně. Tváří v tvář podlehl pak tento zrádce a strůjce zákeřného atentátu v souboji rytíři Godrikovi, šampionovi královny Isabely. Zbytky jeho vojska pak bez zaváhání složily zbraně, aby zachránily alespoň vlastní životy. Říše přestála další těžkou zkouškou, aby z ní povstala vnitřně silnější, než kdy dřív.

„Smrt tyranovi! Ať žije královna!“ Provolávali lidé po celé kolonii. Začalo to několik měsíců po Rowanianově odplutí. Generálové vládnoucí v jeho zastoupení nejen že nedokázali zlomit poslední odpor mágů ze Stříbrných měst, ale navíc utrpěli několik porážek a i z organizovaného ústupu se brzy stal, donedávna nepředstavitelně, neuspořádaný útěk. A co víc, zemí se rozléta novina - Rowanianova armáda byla poražena a zničena! Tyran je zajat nebo mrtev! Jen několik málo týdnů se generálové alespoň snažili udržet nad zemí kontrolu. Armáda Stříbrných měst drtila jejich demoralizované oddíly na každém kroku, rebelie zachvátila celou zemi a oni se hleděli spasit útekem - málokterým se to povedlo. Přeživší vojáci záhy přeběhli na stranu vzbouření, nebo se vzdali postupujícím oddílům Stříbrných měst vedeným arcimágem Zehirem. Když ten pak vstoupil do hlavního města, přislíbil vůdcům vzbouření nejen mír, ale navíc se zavázal nepodrobit zemi Stříbrným městům. Slíbil ji předat jejímu skutečnému vládci, učinit zapomenutou kolonii opět součástí Říše, navrátit ji do rukou královny Isabely. Panovnice, která zanedlouho připlula, doprovázená svými věrnými, převzala skutečně z rukou arcimága právoplatné dědictví i slib věčného míru a spojenectví. Potrvá dlouhá léta, než se země vzpamatuje z Rowanianova útlu a krutovlády. Ale ač oddělen mořem, zdejší lid vždy byl, je a bude hrdým lidem Říše, nad nímž od těchto dnů opět bude vlát prapor se zlatým gryfem a vládnout jediná pravá královna.

A tak teď, když je konečně po všem, pohleďte... Velká byla dynastie Gryfů a přece její moc i sláva byla zastíněna za dnešního rána. Toto je úsvit dynastie Greyhoundů, nastává zlatý věk Gryfí říše a jejích hrdinů. Čas, kdy Elrath je prvním mezi bohy, svatá královna vládne zemi, nad níž slunce nezapadá a vojska Říše nepoznala porážky. Vy, kdož poklekáte před zlatým trůnem i ve jménu draka světla, vězte, že tyto dny náležejí vám...

Ale přece jen, nezůstalo něco skryto mezi řádky? Zapomnělo se na slova arcimága Zehira o temných silách podporujících Rowaniana? Byl Rowanian skutečně krutovládcem, nebo snad jen pouhou loutkou? Živ po souboji s Godrikem, před soudem už přece nestanul, když ostrá dýky ukončila život vzdorokrále...snad někdo nechtěl, aby promluvil? Elrathův klér našel hrobku prince Nikolaje otevřenou, ochranné runy spálené... a přece vše nedotčené...

„Paní?“ otočil se kapitán na přicházející ženu ve zdobených černých šatech. Byl z ní nějak nervózní, taková divná... A ty oči, kdyby pohled zabíjel, ani být kočka by mu nestačilo. Ale co... Platila? Platila! Stejně se jí brzo zbaví, doplout do přístavu na ostrově a pak pryč s ní z paluby. Rozhodně ale nezáviděl tomu, s kým popluje dál. „Jak dlouho tu ještě budeme trčet?!“ Hlas měla jako šlehnutí biče - fuj. „Brzy odrazíme, jen co naložíme zbytek zásob...ehm...“ Raději se koukal ztratit z přístavu, čert aby to všechno vzal. Nebýt konce války,

nemusel by jako poctivý pašerák trčet v tomhle bohy zapomenutém a zblešeném bordelu, kterému místní říkali vznosně přístav jen proto, že z hospody ožralí padali rovnou do vody. A taky by nepadnul do drápů té babizně...tedy...hezká byla, to jo...zlato měla, to jo...ale tohle je naposledy. Jako by se mu někdo přecházel po hrobě. Už aby byli na moři.

O hodinu později se loď s napnutými plachtami ponořila do tiché noci a nechala pochybný přístav daleko za zádí. Žena nakonec zůstala na palubě sama. Báli se jí...a věru že měli proč a že ji to těšilo. Opřela se rukama o zábradlí. Hlavně pryč, jedno kam, jen rychle a daleko. Na ničem nezáleželo, jen se dostat pryč...to plíživý strach kousek po kousku stravoval její mysl, to smrt tiše obcházela, stále blíž a blíž. V náhlém záchvatu paniky se otočila a...nic. Prohrábla si rukou havraní vlasy a pak udeřila do zábradlí, než se zase opřela. Už aby byl konec. Byl... Když jí čísi ruka zakryla ústa a tenké ostří dýky pokryté rudou krví vyjelo z hrudi. Bylo pozdě na obranu, bylo pozdě na magii, bylo pozdě na všechno. Do ucha jí zašeptal sametový hlas, prodchnutý ironií a až zvráceným potěšením: Voda je dnes studená...sestřičko! Vzápětí žena v černém razantně odkopnutá spadla do vln, které už ale beztak necítila. Mladá dívka stojící ve stínech pomalu opatrně olízla dýku a jakoby její oči na okamžik rudě zasvítily. Hmmm...tak hned dvě sladká potěšení za jedinou noc...jen škoda, že to netrvalo dýl. Tento smutek v jejích myšlenkách byl až dojemně nefalšovaný. Ale nesměla si hrát, zakázal jí to a dobře věděla proč. Jen doufala, že alespoň zpátky poletí, měla ty opeřené tvory ráda...a vodu nesnášela...

Nemrtví

Postava pomalu sestoupila ze schodů. Ti, kteří by se odvážili k ní přiblížit, by bezpochyby strnuli hrůzou. Neb zjev jako tento mohl znamenat jediné. Zde stojí Lord Arantir, vládce mrtvých a pán Lorekeepu. Jeho strašlivé roucho jej celého halilo a oči smrtelníka v této temnotě mohli zahlédnout jen jeho bledou tvář, která se rozhlédla a vykročila kupředu do Temného chrámu.

Pohřební shromáždění se rozcházelo „Proč? Otče Klausí, řekněte mi, proč mi Královna vzala mého syna.“ „Ale no tak, Faril, váš syn padl při obraně vlasti měla byste být hrdá. Chápu vaši ztrátu, ale cesty Elrethovi sou nevyzpytatelné.“ „Já vám na toho Vašeho Elretha kašlu, všechno je to jen vina Isabely nebýt jejího přetahování o trůn mohl můj syn ještě žít“ Vykřikla Faril a odkráčela ze hřbitova.

„Doprava či doleva?“ přemítal Arantir na křižovatce. Zleva cítil jen zkázu a utrpení, zprava pak smrt a zapomnění. Jistým krokem vykročil doprava.

Nikdo se neradoval, nikdo nesmutnil. Všichni jen stáli a mlčky přihlíželi, bylo jich tam jen pár a to jen těch, kterým tenhle minotauří otrok zachránil v boji život. To, že přišli bylo výjimečné a mnozí elfové by se nikdy nesnížili k tomu dojít sem. Jen co bylo tělo vhozeno do hrubého hrobu a zasypáno hlínou odešli bez jediného slova.

Lebka dopadla na zem. Lord Arantir ji vzápětí rozdrtil. „Tolik k neporazitelnému strážci“ pomyslel si a prošel dveřmi.

Podzemní halou se ozývala balada o válečníkovi. Jen co dozněla, vyskočil jeden z trpaslíků na stůl s korbelem piva a vykřikl „Na Tjarfa toho nejlepšího pivaře. Byl schopen přechlastat každého z nás a proto prohlašuji, že tato pinta je na Tjarfa“ „Na Tjarfa“ ozvalo se sborem a potom bylo slyšet jen údery korbelů do stolu.

Arantir došel na konec své cesty. Bylo mu to jasné, už když ten oltář uviděl. Byl naprosto obyčejný, žádné ornamenty, žádné rytiny, jen kvádr který vyzářoval moc schopnou pohnout horou. Pomalu k němu přistoupil a natáhl k němu ruku. Druhou rukou zalovil v plášti a vytáhl střep černočerné koruny. Bez nejmenšího zaváhání si střepem proťal zápěstí aby krev stékala na oltář. V moment kdy první kapky dopadly na oltář začal zaříkávat. Jak z něj unikal život cítil, jak temnota před ním na životě nabírá. Pohlédl vzhůru a uviděl, jak temnota otevřela oči a on se do ní propadl.

Tjarf se probral s tím, že má žízeň, neuvěřitelně nezkrotnou žízeň. Jedinou rukou urazil kamenné víko své rakve. Vylezl z ní a vydal se za tepem, který slyšel nedaleko. Poslední, co Tjarfova oběť ucítila, byli jeho tesáky bořící se ji do krku.

Dvojice temných elfů ležela na zemi potažené těmi nejdražšími látkami a nejvzácnějšími kožešinami a užívali si všech možností života, které svět přinášel, dokud se z před jejich dveří neozvalo mrtvolné zabučení, které znělo jako sama smrt. Vzápětí jim obouruční sekera vyrazila dveře.

Faril seděla ve své komnatě a tiše zuřila. Ze zamyšlení ji probral až hluk na dvoře. „Je tam někdo?“ zavolala a pomalu kráčela ke dveřím. Když otevřela dveře řekla jen jediné „Synu?“ vzápětí její smrtelný výkřik prolétl celým Šejkbounovem.

Arantir stál na nejvyšší věži Lorekeepu a pozoroval jak se kolem něj shromažďují noví nemrtví „Asha je opět živá a svět to pocítí“

Podzemí

Hluboko v podzemních chodbách, v prastarých síních Konosu, na jedné z hlásek u hlavní brány, která střežila toto město před nežádoucím zvěrstvem, se mladý vrah zachvěl. Přeběhl mu mráz po zádech. Dostal neurčitý, ale velmi nepříjemný pocit, že ho někdo sleduje.

Náhle se ze stínu nedaleko brány vynořila hlava s paroží. Vykráčel arcidruid Tieru. Sám, samotný, poslední lesní elf, který odolal náporu podzemních sil. Vrah se otočil jak na obrtlíku a sprintoval tak jako ještě nikdy do korunního sálu. Plášť za ním vlál a potil krev.

Hlouběji, než si ubohý smrtelník dokáže představit, leží síň nejmocnějšího z temných – pána Raelaga. S mrtvolným klidem spočívá na trůnu, vedle něj u kamenného podstavce, na němž je připevněna mapa válečného území, probírají taktiku – Vayshan, zvaný Černá ruka, Sinitar, pevně oddán Stínovým drakům a Yrwanna, elfka, která klame svým překrásným zevnějškem.

Dveře se rozletí a do sálu vtrhne udýchaný vrah.

Vayshan k němu pomalu otočí hlavu: „Co si žádáš, mladý muži?“

„P-p-pane můj, k h-h-hradu se blíží T-t-t-tieru!“ vykoktá ze sebe vrah.

Raelag s nevídanou pružností vstane z trůnu, všichni tři k němu vzhlednou. Jejich chápaté pohledy se střetnou.

„Nastal čas zúčtování,“ zahřmělo sálem. Všech pět párů očí v temné síni se zalesklo pomstou. Na nádvoří, pod hvězdnou oblohou, a přeci tak hluboko pod zemí, kde masiv skal vytváří komín více než tři míle hluboký, se sešel celý podzemní národ – na kamenném podstavci, před obrovitou sochou Malasy, Stínové Dračice, postávají vysoce postavení - Raelag, Yrwanna, Vayshan a Sinitar, doprovázení stínovými matkami a shlížejí dolů, na nádvoří zaplněné temnými elfy a minotaury. Je tu dokonalé ticho, občas zaduní země nad nimi, pod právě probíhající válkou na povrchu.

Raelag pozvedl ruku, nastala tajemná atmosféra naplněná napětím a očekáváním. V ruce temného elfa se objevily rudé blesky, které vzápětí vyšlehly směrem k oltáři. Vše se dalo do pohybu. Rituál započal. Bylo slyšet šum nohou, kopyt a spárů a celé nádvoří se vyplnilo tichým šepotem. Motlitba se pomalu stupňovala, až postupně vygradovala do nebývalé hlasitosti a intenzity. Na nádvoří se utvořily souběžné kruhy, které tvořili převážně stínoví tanečníci a fúrie, sem tam se zaleskla zbroj temného nájezdníka a z pohybujiícího se davu výrazně vyčnívali minotaurí otroci. Ti nejschopnější černokněžníci stáli na okraji tohoto útvaru a soustředili všechnu svou mysl na udržení a soustavné vysílání blesků směrem k Malasině oltáři.

Přístupovou chodbou zaduněly krůčeje. Na lesního elfa tak nebývale těžké a duté; Raelagovi mihlo hlavou, je to způsobeno ozvěnou...? Ne, kráčí k nám osud. Pokud nyní selžeme, náš hrdý národ zanikne.

Mysl všech tvorů, kteří se účastnili rituálu, byla zastřená a potemnělá, naprosto se oddaly rytmickému a hypnotizujícímu pohupování a neustávající, monotónní motlitbě. Raelag sám

začal zaříkávat, začal vzývat Stínovou dračici, hlasem tak mocným, že ani nejstarší pamětníci nepamatují, kdy naposledy tak hřměl.

Tieru se blížil. Pomalu, s neochvějnou jistotou, že mu nic nehrozí. Jde si pro něj – pro Raelaga – pro tyрана, pro vraha. To on zabil všechny jeho bratry a sestry. Ne, zabil, stalo se jim něco mnohem horšího – stali se z nich temní. Nikdy mu Rituál Splynutí neodpustí. Nyní přichází čas zúčtování. Dal mu dostatečně dlouhou dobu na rozmyšlenou. Neomluvil se, na to je příliš hrdý a zaslepený. Jde si pro Raelaga, a s sebou do hrobu vezme i mnohé další, jež si to zaslouží...

Chodbou k němu doléhaly zvuky rituálu. Omamná motlitba, hypnotizující dunění. Ani na okamžik nezapochoyboval, nezpomalil. Nějaké hloupé povídačky o té senilní bábě, o jejích „spáse“, o Malase, jak jí říkali, jim nepomůžou... Vzkročil na nádvoří.

„Malaso, největší ze Stínových draků, přijď mezi nás a vykonej, co je v tvých silách,“ zaznělo celým nádvořím, až se skály otráslly.

Rituál skončil náhle. Rozhostilo se ticho, plné očekávání.

Nic.

Tieru zahřměl: „Přišel jsem si pro tebe, můj zvrhlý bratříčku!“ a vyslal proud energie ze své hole směrem k Raelagovi. Mnoho temných elfů zatajilo dech, ještě víc jich však zůstalo s chladnou hlavou stát. Věděli, že se něco stane – bylo to ve vzduchu.

V prostoru před Raelagem se zhmotnila postava. Stínová dračice sestoupila, aby vyslyšela volání svých věřících. Proud energie vyslaný Tieruem se zastavil, téměř jako by se zalekl. Malasa bez jediného slova proplula temnou nocí směrem k druidovi a zastavila se u něj, na dosah hole. Přivřela bílé, slepé oči a vztáhla k němu mrtvolně bledé ruce.

„Pocit', Tieru, bolest, kterou ti přináší samotné nitro podzemí!“

Tieruovi se zatměly oči. Pocítil věčnost – neuvěřitelnou temnotu, která se skrývala v Malasiných očích. Začal mohutně krváčet, temně rudá krev se mu řinula ze všech možných otvorů, z nosu, očí, uší i úst... Pak se jeho hlava rozprskla všude kolem. Zhroutil se k zemi v posmrtných křečích.

Nádvořím se roznesl hromový pokřik. U temných elfů projev radosti, který nelze vidět zas tak často. Začaly oslavy. Víno teklo proudem, pro pobavení se pořádaly minotaurí arény, fúrie tančili, všichni hodovali a projevovali nezvyklou společenskost. Všem spadl kámen ze srdce, dlouhá doba tyranie byla konečně pryč.

Raelag, nyní ničím neohrožitelný pán podzemí, povstal.

„V dobách těchto, v dobách zlých, kdy na povrchu hřmí válka, zemi pustoší pochodující oddíly bezvěrců a nás sužoval, nyní padlý, poslední žijící lesní elf, jsme my, temní elfové, obstáli v této těžké zkoušce. Bojovali jsme úskočně, podle, a ještě ke všemu odvážně. Nyní je naše moc opět zpět. Doba hrůzovlády, kdy temní elfové budou vládnout všemu živému, jak za dob své největší slávy, se opět blíží...“

Sálem se naposledy rozneslo zvolání. Poté slavnosti pokračovali dále.

„Sláva Raelagovi! Sláva Malase, sláva Stínovým Drakům!“

Trpaslíci

Davy trpaslíků utichly. Všichni shlíželi na kamennou kovadlinu, která sloužila jako terasa wulfstanovi vily. Ozvalo se zatroubení z trpasličích rohů a z kamenné síně vylezl na kovadlinu wulfstan. Z prvu se ozýval strašlivý řev radujících se trpaslíků ale pak se změnil v hrobové ticho. "Kde má wulfstan zbroj, proč nemá svoji sekeru?" ozývalo se šepotem několika trpaslíků. Wulfstan kulhavým krokem došel na špičku kovadliny v doprovodu Ingy, která držela zlatý korbel. Podíval se do davu a začal prohlašovat proslov. Bratři, ačkoliv tato výprava a pochod za znesvěcenými předky byl namáhavý, dokázali jsme jim navrátit věčný spánek. Zkorumpovaní nekromanté neustále przní naši zemi ale i tak naše výprava nebyla zbytečná. Pochodem smrti se nám povedlo odrazit zlo, které nekromanti přivolali a získali

jsme jak nové bojové prostředky tak i obzory u ostatních národů. Všichni vzdejme čest mrtvým bojovníkům. Ať žijeme věčně a neustále náma proudí arkathovo nejlepší pivo! V momentě co pozvedl svůj korbel upadl na kolena chytil si levý bok svého těla a vykašlal malou kaluž černé krve. Inga zavolala strážce, které jí pomohli wulfstana odtáhnout zpátky do věže. "Umírá náš pán?" kladl si otázku pomatený dav.

Orkové

Po dnech, týdnech a měsících vyčerpání, utrpení ale zároveň radosti a dobrého pocitu z boje se mocný národ orků sešel v plné síle aby jejich velitel pronesl poslední slova války...

Chrabří a krevlační bojovníci. Tato válka pro nás znamenala mnohé utrpení, mnoho životů a mnoho krve nazmar, i přes to bude náš národ díky této válce prožívat nejbohatější období od dob dávných vládců. Bojovali jste tak statečně a tak krvežíznivě, že můžu upřímně říct : Jsem pyšný býtí orkem. Každý z vás má mé požehnání a věřím, že po této urputné bitvě k nám snese alespoň znamení i samotná Matka Země. Nuže, nadzvedněme své poháry, číše a kalichy na úspěch ORKSKÉHO NÁRODU!

Po tomto proslovu se vznesl vzduchem obrovský jásot, všichni propukli ve veselost a začala veselice jaká ještě nikdy neproběhla.

Poté co si náčelník popovídal se všemi veselými bojovníky, kteří mu chtěli vzdát čest, odebral se do svého pokoje, kam se šel poradit se svým přítelem, svojí levou rukou.

Statečně jste bojovali, to musí uznat i sám Vůdce nejvyšší, ovšem musíme to vzít i trochu z jiných pohledů, než jen z pohledu vojáků. Teď před tebou stojí velké rozhodování. Jelikož jste si úspěšně otevřeli cestu zpátky do své říše můžete buďto zůstat v této zemi plné neprozkoumaných nástrah nebo můžete jít zpátky do své země, kde nikdo neví jak vás Velká Kyriu přijme. Rozhodnutí je na tobě.

Ovšem abych dodal k této a předešlé situaci. Na to, že jste byli v cizí zemi jste si vedli velmi dobře. Všichni válečníci o tom vypráví, ale jejich příběhy jsou jistě mnohdy zbarvené. Pokud bys mohl, pověz mi co se odehrálo za mé nepřítomnosti.

Hned co jsme se tam ocitli uvědomil jsem si, že musíme rychle udělat zázemí pro to, aby jsme se mohli bránit potencionálnímu odporu. Provizorní pevnost jsme zvládli a dokonce jsme v té nehostině krajině našli i velmi chutnou zvěř. Při hledání zvěře jsme se seznámili s jednou stranou, zjistili jsme totiž, že na tomhle území proti sobě válčí čtyři strany. Naštěstí se s nimi dalo dohodnout, jelikož jejich armáda se zdála být početnější než ta naše. Co jsme postupem času narazili na ostatní, takové divná stvoření jsme ještě neviděli.

Samozřejmě jsme nepovolili ve své víře v Matku Zemi a proto jsme museli na nejvýznamnějších místech provést krvavé rituály. Kdokoliv se nám doposud postavil do cesty tak jsme ho buďto smetli nebo se s ním dalo nějak domluvit. Pomalu nám začali docházet zásoby peněz a jídla z cesty a proto jsme museli shánět všude, aby jsme opravili a trochu zvelebili naši pevnost. Dařilo se nám více než dobře.

Po čase se k nám dostal zvěd, kterého jsi poslal a úspěšně vyřídil co měl. Na základě toho jsme se rozhodli, že uděláme rituál pro Matku Zemi, aby nám otevřela cestu k nám do říše. I když se podmínky pořád zhoršovaly zvládli jsme najít kámen, který měl v sobě spousty energie, donést ho na posvátné místo a provést krvavý rituál. A to i přes naše ztenčující se řady. Zbyli jenom ti nejmocnější a nejstatečnější válečníci. Jak sám vidíš, cestu domů se nám podařilo otevřít a úspěšně se navrátit až za hranice, kde jsme chtěli přemýšlet co dál...

Vidím, že lépe se vám už snad vést nemohlo. Se ztrátou vojska jsem počítal, dokonce jsem uvažoval, že tam zahynete všichni, ale vidím že moje obavy byly zbytečné.

Proto ti Kraghu, mocný válečníku, přeju mnoho stejných úspěchů a krveprolití i do dalších bojů.

Za matku Zemi